

okolnosti, jež měly býti podle přání obžalovaného potvrzeny oněma dvěma svědky, neodpovídají pravdě a že to bylo obžalovanému, jako do věci úplně zasvěcenému, známo. Poukazuje-li zmateční stížnost posléze k tomu, že otázka použití zápůjčky jest pro trestný ráz činu obžalovaného (t. j. pro podvod, o němž měli býti svědci slyšeni), bezvýznamnou, přehlíží, že pro trestnost ucházení se o křivé svědectví jest lhostejno, zda jsou nepravdivé okolnosti, o nichž má svědek podle pachatelova přání vypovídati, pro trestní věc, v níž má býti svědectví vydáno, závažné čili nic, poněvadž § 199 a) tr. zák. nerozeznává, zda svědectví, o něž se bylo ucházeno, týká se okolnosti rozhodné či nerozhodné, a mimo to každá nepravda svědkova před soudem obmezuje výkon spravedlnosti a poškozuje stát v jeho právu, by se od svědka dověděl pravdu, takže trestní sankce § 199 a) tr. zák. má v tomto případě zřejmě za účel oprostiti svědeckou výpověď od jakéhokoliv nedovoleného vlivu se strany třetí osoby. Bylo proto zmateční stížnost obžalovaného zavrhnouti jako bezdůvodnou, z valné části pak i podle zákona neprovedenou.

Čís. 3163.

Chce-li soud předsevzítí zjištění, nekryjící se s názorem znalce, jest povinen podrobiti celý obsah znaleckého posudku (i po stránce technické) pečlivému rozboru a uvéstí důvody, které jej pohnuly k tomu, že se v otázce, jejíž správné řešení předpokládá odborné znalosti (daktyloskopie), přenesl přes onen posudek.

(Rozh. ze dne 2. května 1928, Zm I 6/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 14. listopadu 1927, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c), 179 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís 4 a 5 § 281 tr. ř. Dlužno jí přiznati oprávnění s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř., pokud vytýká, že soud neuvádí důvodů pro svůj výrok, že se nepřipojil k posudku znalce z oboru daktyloskopie a na základě tohoto posudku nenabyl přesvědčení, že otisk na místě činu zjištěný nepochází od jiné osoby než od obžalovaného. Rozsudek v tomto směru toliko uvádí, že by i v případě, kdyby se soud spokojil s 10 body znaleckým posudkem zjištěnými, tento počet mu nestačil, poněvadž »veškeré charakteristické značky obrazce I se na obrazci II a naopak nenacházejí; obrazec I není zcela jasný a podle všeobecného dojmu obrazce I se nepodobá podle přesvědčení soudního dvoru útvaru obrazce II«. Je jisto, že podle zá-

sady volného uvažování důkazů není soudu zabráněno, by předsevzal zjištění, která se nekryjí s názorem odborníka znalce a, že se tedy závěry soudu mohou odchýliti od závěrů znaleckého posudku; poněvadž však při tomto průvodním prostředku jde o otázky vyžadující zvláštní odborné znalosti, je na snadě, že bude povinností soudu, by v takovém případě podrobil celý obsah znaleckého posudku pečlivému rozboru, a, nemůže-li se k němu připojiti, uvedl též důvody, které soud pohnuly k tomu, by se v otázce, jejíž správné řešení předpokládá odborné znalosti, přenesl přes onen posudek. Takové pádnými úvahami i po stránce technické podložené odůvodnění však rozsudek neobsahuje; soud ani nenaznačuje, v čem ony odchylky a nesrovnalosti mezi obrazcem I. a II. pozůstávají, nepopisuje blíže, v jakém směru mu ona »nejasnost« obrazce I bránila, by se nepřipojil k znaleckému posudku; staví vlastně svým povšechným poukazem k »všeobecnému dojmu obrazců prostě svůj odchýlný laický názor proti opačnému názoru znaleckému, takže v úvahách rozsudku ve skutečnosti vůbec nelze spatřovati odůvodnění zákonu odpovídající. Tento nedostatek padá tím více na váhu, an znalec ve svém posudku uvedl, že vědecké autority celého světa dokazují v odborné literatuře, že není druhého člověka, který by měl zvláštnosti papilárních linií (vznik, zánik, vidlicovité rozdvojení, vsunuté čárky a tečky) stejně seskupené, že tyto zvláštnosti nejsou dědičné a zůstávají od narození až do úmrtí nezměnné, a na tomto podkladě s určitostí prohlásil, že stopa prstu zjištěná na láhvi při krádeži v konsumu v K., pochází z pravého palce obžalovaného. Byť i nebylo lze přisvědčiti dalšímu důvodu zmatečnosti uplatňovanému s hlediska čís. 4 § 281 tr. ř., jelikož tu schází posledním odstavcem § 281 tr. ř. stanovený předpoklad, že si státní zástupce ihned vyhradil zmateční stížnost, bylo přece již pro shora uvedené nedostatky podle § 281 čís. 5 tr. ř. zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek jako zmatečný zrušiti a věc vrátiti soudu prvé stolice, by ji znova projednal a rozhodl.

Čís. 3164.

Pro zkoumání otázky přípustnosti odvolání při trestu vyměření podle § 265 tr. ř. jest považovati tresty dotýčnými rozsudky uložené za jednotný celek, jich délku sečísti a podle toho pak, převyšuje-li součet trestů nejnížší trestní sazbu stanovenou zákonem pro nejtěžší z trestných činů tu v úvahu přicházejících čili nic, přiznati odvolací právo podle § 283 tr. ř. nebo je odepříti. Takové sečítání trestů je možným a proveditelným toliko, jde-li o případ, kde pozdější rozsudek obsahuje odsuzující výrok pro skutky spadající výhradně v dobu před předchozí rozsudek (kde předmětem dotýčných rozsudků byly pouze takové skutky, které podle § 56 tr. ř. mohly býti vyřízeny jediným rozsudkem a jediným trestem).

(Rozh. ze dne 2. května 1928, Zm I 132/28.)